

Arrest

nr. 211 032 van 16 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger, geboren te Grozny op 7 december 1989. U bent een moslima van Tsjetsjeense origine. U groeide op in Grozny in het dorp Pervomayskaya. Op 14 oktober 1999 overleed uw moeder tijdens een beschieting vanuit een helikopter. Op 6 september 2006 stierf uw vader aan een hartaanval.

Op 11 november 2007 huwde u met uw man A.A. (...). Na uw trouw woonde u in bij uw man en uw schoonouders in Gudermes, in het dorp Dzhalka. In de periode na uw trouw studeerde u voor kleuteronderwijzeres en voor boekhouden. In 2010 begon u te werken als kleuteronderwijzeres.

In 2013 vluchtte uw broer Z.K.A. (...) (CGVS X, O.V. X) naar België, waar hij asiel aanvraag op 12 november 2013. Op 23 januari 2014 nam het CGVS een weigering van de vluchtelingenstatus en van de

subsidiare beschermingsstatus wegens een gebrek aan geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Op 21 mei 2015 werd uw broer de vluchtelingenstatus toegekend door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op basis van zijn activiteiten in het land van herkomst.

Op 6 september 2015 kwamen er verschillende deurwaarders langs op uw werk. Zij vroegen u naar uw broer. Deze zou in beroep zijn gegaan bij de hoge raad van de hoge rechtbank. Hij zou eveneens de organisatie "hulp aan moeder en hulp aan kind" gecontacteerd hebben. Uw broer werd meerdere malen gedagvaard, maar was nooit verschenen. De deurwaarders zeiden dat ze ook naar u een uitnodiging zouden sturen, waar u op diende in te gaan. Na deze ontmoeting belde u uw oom op. Uw oom klonk verrast, maar stelde u tegelijkertijd gerust. Enkele dagen later belde u ook uw broer op om meer informatie te vragen over het gebeurde. Hij wou u echter niets vertellen.

In maart 2016 kreeg u van uw oom het bericht dat er een convocatie op uw naam was gestuurd naar het adres in Grozny, waar u nog steeds was gedomicilieerd. Op het moment dat uw oom u hierover vertelde was de datum waarop u werd opgeroepen reeds verstreken. Uw oom vertelde dat hij samen met een kennis naar deze afspraak was gegaan en dat verder alles geregeld was.

In april 2016 werd u vanwege gezondheidsproblemen geopereerd. Hierna stopte u met werken.

In juni 2016 scheidde u van uw man omdat jullie geen kinderen konden krijgen. Hierna verhuisde u terug naar Grozny, waar u bij uw oom K. (...) ging wonen.

Op 14 januari 2017 verliet u Grozny op legale wijze, u beschikte over een paspoort en Schengenvisum. Met een minibus reisde u naar België. U was gedurende vier dagen onderweg en kwam in België aan op 18 januari 2017. U vroeg asiel aan op 29 augustus 2017.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw studentenkaart, uw werkboekje, uw reispaspoort, uw intern paspoort, uw diploma beroepsonderwijs, uw diploma middelbaar onderwijs, uw diploma van de hogeschool en enkele documenten met betrekking tot de Nederlandse les die u in België volgt.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) echter besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Rusland een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Conventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw vrees bij terugkeer tijdens uw gehoor op het CGVS, weinig concreet kon maken. Wanneer u gevraagd werd wat er met u zou gebeuren indien u zou terugkeren naar Tsjetsjenië, verklaarde u het niet te weten. U wist evenmin of u naar Tsjetsjenië zou kunnen terugkeren. U verklaarde dat u in Tsjetsjenië niets te maken wilde hebben met politie, deurwaarders of enige gerechtelijke instantie (CGVS p. 11-12). U vreesde bij terugkeer naar Tsjetsjenië opnieuw te zullen worden opgeroepen omwille van een zaak die uw broer in het verleden was gestart (CGVS p. 8). U kon echter niet zeggen wat er met u zou gebeuren in het geval u naar deze oproeping zou gaan (CGVS p. 12). Aanvankelijk verklaarde u ook niet te weten wat er met u zou gebeuren indien u niet naar deze oproeping zou gaan. De deurwaarders zouden hier bij hun komst naar uw werk immers niets over gezegd hebben (CGVS p. 7). Later tijdens het gehoor verklaarde u dat, indien u niet naar de oproeping zou komen, u zou worden opgehaald. U vermoedde dat dit zou gebeuren gezien dit de normale gang van zaken zou zijn (CGVS p. 12).

U kan echter niet aantonen dat dit eenmalige bezoek van de deurwaarders aan uw werk op 6 september 2015 en deze éénmalige oproeping door de rechtbank waarvan u bericht kreeg in maart 2016, bij u een dusdanig grote (subjectieve) vrees voor vervolging teweeg bracht dat u uw land verliet, noch kan u aantonen dat dit bezoek en deze oproeping zouden betekenen dat u bij terugkeer naar Tsjetsjenië het risico zou lopen op vervolging zoals bedoeld de zin van de Conventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u zelf aanhaalde geen problemen te hebben gekend in uw thuisland. U verklaarde dat er slechts éénmalig mensen op uw werk waren langs geweest om naar uw broer te vragen (CGVS p. 6). Verder bleef u na dit gesprek met de deurwaarders nog meer dan een jaar in Tsjetsjenië wonen. U bleef nog meer dan een half jaar aan het werk op de plaats waar de deurwaarders u kwamen opzoeken. U verhuisde na uw scheiding naar uw nonkel in Grozny, die woonde op het adres waarnaar uw oproeping werd toegestuurd (CGVS p. 3-4). Noch voor de ontmoeting met de deurwaarders, noch hierna zou u problemen in Tsjetsjenië hebben gehad (CGVS p. 6, 8). Ook bleek uw vlucht uit Tsjetsjenië niet door u maar door uw nonkel K. (...) te zijn beslist (CGVS p. 12). Deze zou u verteld hebben dat hij niet lang meer te leven had en dat u naar uw broer in België moest reizen. Uw broer was immers uw meest naaste familie en in België zou u medisch gezien beter opgevolgd kunnen worden (CGVS p. 12). Uit deze verklaringen blijkt dan ook niet dat u in Tsjetsjenië problemen kende,

noch blijkt uit uw gedrag dat u in Tsjetsjenië een gegronde vrees voor vervolging koesterde. Het lijkt immers niet geloofwaardig dat u, indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou lopen in Tsjetsjenië omwille van de problemen van uw broer, u nog zo lang na dit bezoek van de deurwaarders op uw werk, in uw regio van herkomst zou blijven.

Verder bleven de verklaringen over de conversatie tussen u en de deurwaarders inconsistent en bijzonder vaag. Zo verklaarde u dat verschillende deurwaarders u bij hun komst naar uw werk vroegen waar uw broer was. Ze vertelden u dat uw broer in beroep was gegaan bij de hoge rechtbank bij de hoge raad en vroegen u of u wist dat uw broer ook beroep had gedaan op de organisatie "hulp aan moeder, hulp aan kind" (CGVS p. 6, 7). Ze zeiden u dat er u een uitnodiging zou worden toegestuurd met een datum waarop u moest verschijnen. Op deze uitnodiging zou u moeten ingaan. U verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS echter niet te weten door welke instantie u werd opgeroepen. U wist evenmin waar u zou worden opgeroepen en wist zelfs niet of u bij de politie of de rechtbank werd verwacht. De deurwaarders zouden u dit immers niet hebben verteld (CGVS p. 7, 12). Evenmin informeerde zij u over de reden waarom u werd opgeroepen en waarom uw broer destijds klacht had ingediend (CGVS p. 7, 9). Er dient echter opgemerkt te worden dat u op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) veel gedetailleerdere verklaringen over deze ontmoeting aflegde. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op DVZ dat u door de deurwaarders werd verteld dat uw broer aangifte had gedaan bij de rechtbank over een aanval op jullie wagen. Zij wilden dat u in de rechtbank kwam getuigen in de plaats van uw broer zelf (DVZ vragenlijst nr. 3.5). Uit deze verklaringen blijkt echter dat u tijdens deze ontmoeting wel degelijk verteld werd waarom uw broer klacht had ingediend, waarom u werd opgeroepen en waar u werd verwacht. Toen u op het CGVS geconfronteerd werd met de vaststelling dat u tijdens uw interview op DVZ meer kon vertellen over de conversatie tussen u en de deurwaarders, verklaarde u dat gerechtsdeurwaarders de rechtbank vertegenwoordigen en u dus normaal gezien naar de rechtbank zou moeten gaan. U verklaarde verder niet goed meer te weten wat er allemaal precies tijdens deze conversatie werd gezegd (CGVS p. 12). Van iemand die aanhaalt dat haar vrees bij terugkeer is om in contact te komen met de autoriteiten van haar land, kan dan ook verwacht worden dat dergelijke ontmoeting een zekere indruk op haar zou hebben achterlaten, waarover dan ook gedetailleerde en heldere verklaringen zouden moeten kunnen worden afgelegd. Het feit dat u over het gesprek met de deurwaarders slechts zulke vage en inconsistente verklaringen aflegt, wijst er geenszins op dat dit een gebeurtenis was die in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging heeft doen ontstaan.

Uw houding na de ontmoeting met de deurwaarders kan het CGVS evenmin overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden zou koesteren. U verklaarde dat u na het bezoek van de deurwaarders aan uw werk uw oom had opgebeld, waarop hij u geruststelde (CGVS p. 7). Enkele dagen later zou u ook uw broer hebben gecontacteerd omtrent het bezoek van de deurwaarders. Hij zou u hebben gezegd dat u zich hier niet druk over diende te maken en dat hij u door de telefoon niets zou vertellen (CGVS p. 7). U verklaarde dat u later uw broer nog eens belde met de vraag naar meer informatie, maar dat hij u wou sparen (CGVS p. 10). Later zou uw nonkel u verteld hebben dat er een uitnodiging voor u was geweest en dat hij hier in uw plaats naartoe ging (CGVS p. 8). U wist niet wanneer die convocatie naar u werd gestuurd, u wist niet waar uw oom naartoe ging, noch wanneer uw oom hier naartoe ging. Evenmin kon u vertellen wat uw oom deed toen hij naar daar was (CGVS p. 8, 10, 12). U zou na dit ene gesprek, waarin uw nonkel u op de hoogte bracht dat hij was gegaan, niet meer gevraagd hebben naar deze uitnodiging, noch naar de zaken die uw nonkel toen geregeld zou hebben. U verklaarde dat, indien u wel iets gevraagd zou hebben, uw nonkel u immers niets verteld zou hebben (CGVS p. 10). In totaal sprak u een twee à drietal keer met uw oom over de zaak van uw broer. U sprak twee keer met uw broer over zijn zaak en over de oproeping die u kreeg op uw naam toen u nog in Tsjetsjenië was, en éénmaal toen u hier in België aankwam (CGVS p. 11). Naar aanleiding van uw asielaanvraag in België sprak u echter niet meer met uw nonkel over uw zaak en over de redenen waarom u werd opgeroepen (CGVS p. 11). Nochtans was het uw nonkel die u hier meer over zou kunnen vertellen. Evenmin nam u contact op met een advocaat (noch met de organisatie "hulp aan moeder en hulp aan kind"), om op deze manier meer informatie te verkrijgen over de reden waarom u werd opgeroepen en de redenen waarom uw broer een klacht had ingediend (CGVS p. 10-11). U verklaarde dit niet te hebben gedaan gezien uw oom heel kwaad op u zou worden indien hij dit te weten zou komen (CGVS p. 11). Deze uitleg vormt echter geen afdoende verklaring voor uw gebrekkige kennis omtrent de zaken die u aanhaalt. Gezien u aanhaalde bij terugkeer naar Tsjetsjenië te vrezen opgeroepen of opgehaald te worden door de autoriteiten, kan dan ook van u verwacht worden dat u alles zou doen wat u bij machte was om meer informatie te verkrijgen over de redenen waarom u in het verleden reeds werd opgeroepen en door wie. Zo zou u immers kunnen inschatten wat voor risico een toekomstige ontmoeting met de autoriteiten voor u zou inhouden. Hierin bleef u echter in gebreke. Het feit dat uw verklaringen hierover dermate vaag blijven, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging.

Verder wist u evenmin of er andere familieleden problemen zouden hebben gekend omwille van de activiteiten van uw broer. (CGVS p. 11). Uw oom K. (...), die in uw plaats naar de oproeping zou zijn geweest, zou na uw vertrek nog steeds op dezelfde plaats in Tsjetsjenië wonen (CGVS p. 4, 8). U verklaarde dat uw oom geen problemen had na uw vertrek (CGVS p. 4). Gevraagd of uw oom K. (...) na het vertrek van uw broer problemen had gekend, verklaarde u hier niets van te weten, gezien hier niet met vrouwen werd over gesproken (CGVS p. 8). Gezien de vervolging van familieleden een indicatie is voor het eigen risico op vervolging, kan dan ook van u verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van eventuele problemen die uw familieleden omwille van uw broer zouden hebben gekend. Het feit dat uw oom K. (...) na uw vertrek geen problemen meer heeft gekend, is opnieuw een indicatie dat u bij terugkeer naar Tsjetsjenië niet zou dienen te vrezen voor vervolging zoals bedoeld in de zin van de Conventie.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat dan ook niet toe te concluderen dat u in Tsjetsjenië actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

De door u voorgelegde documenten kunnen niets aan voorgaande appreciatie wijzigen. Uw studentenkaart, uw werkboekje, uw reispaspoort, uw intern paspoort, uw diploma beroepsonderwijs, uw diploma middelbaar onderwijs en uw diploma van de hogeschool bevatten immers louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet in twijfel werden getrokken. Verder legde u nog enkele documenten neer met betrekking tot de Nederlandse les die u in België volgt. Hoewel het CGVS uw moeite om de Nederlandse taal te leren apprecieert, zeggen deze documenten niets over uw vrees bij terugkeer.

Uw broer Z.K.A. (...) (CGVS X, O.V. X) vroeg asiel aan in België op 22 november 2013 en werd erkend als vluchteling. Bij de beoordeling van de asielaanvraag van uw broer werd rekening gehouden met zijn persoonlijke relaas en de toenmalige Tsjetsjeense context. Er moet worden opgemerkt dat elke asielaanvraag individueel moet onderzocht worden rekening houdend met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de asielzoeker. Het feit dat uw broer internationale bescherming kreeg, betekent dus niet dat u eveneens automatisch aanspraak kunt maken op dergelijke bescherming, daar de bewering dat u een actuele vrees koestert om door de autoriteiten in Tsjetsjenië te worden vervolgd, afzonderlijk dient te worden beoordeeld. Alhoewel u zich voor uw asielaanvraag op de activiteiten van uw broer beriep, bleek echter dat u - zoals hierboven werd aangetoond - hierover nauwelijks iets wist. Evenmin wist u iets over de problemen die uw broer zou hebben gekend ten gevolge van zijn activiteiten (CGVS p. 8, 9, 4). Op basis van o.a. deze vaststellingen werd

geconcludeerd dat u niet aantoont dat u in Tsjetsjenië actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts dient er te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 3 & 6) dat u sinds 2007 tot 2016 bij uw man in Gudermes woonde en u pas in september 2015 voor het eerst op de activiteiten van uw broer werd aangesproken, dit terwijl uit de verklaringen van uw broer blijkt (zie RvV arrest nr. 145 901 van 21 mei 2015, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd) dat hij altijd in Grozny woonde en daar in de periode 2009 tot aan zijn vlucht in 2013 problemen zou gekend hebben. Bijgevolg kan bezwaarlijk worden gesteld dat toen uw broer problemen ondervond in Tsjetsjenië u behoorde tot diens kerngezin noch dat u toen een gedeelde vrees had met uw broer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de "beginselen van behoorlijk bestuur" en het "verbod van willekeur".

Verzoekster stelt dat haar relaas geloofwaardig is, geeft een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent een aantal van de aangevoerde bepalingen en beginselen en poneert meermaals dat hieraan *in casu* niet is voldaan en dat het CGVS te kort is geschoten in de feitenvinding, het onderzoek en de samenwerkingsplicht. Tevens vestigt zij meermaals de nadruk op de problemen, vrees en erkenning als vluchteling in hoofde van haar broer. Verzoekster heeft uitdrukkelijk verklaard dat zij bij een terugkeer ernstige problemen vreest ingevolge de zaak die haar broer in het verleden is opgestart en waarvoor hij destijds moest vluchten. Hoewel deze problemen voor haar broer werden aanvaard, worden deze voor haar niet aanvaard. Het CGVS is strijdig waar het enerzijds stelt dat verzoekster in haar land geen problemen kende doch anderzijds vermeldt dat verzoekster op haar werk werd aangesproken door mensen die naar haar broer vroegen.

"Door verzoekster is verschillende malen gedetailleerd uiteengezet geworden wat er gebeurd is op de dag dat de deurwaarders naar haar werk kwamen en het is dan ook niet correct dat CGVS een argument tracht te halen uit het feit alsof verzoekster in haar feitenrelaas weinig concreet zou gemaakt hebben.

Zij heeft verteld dat de deurwaarders haar hebben verteld dat haar broer aangifte had gedaan bij de rechtbank over een aanval, en dat zij wensten dat verzoekster zou komen getuigen in plaats van haar broer.

Dit gesprek met de gerechtsdeurwaarders dateert van 6 september 2015 en de deurwaarders stelden dat verzoekster nog een oproeping zou ontvangen.

Omdat verzoekster in paniek was, heeft zij vervolgens haar oom opgebeld, maar die heeft haar gerustgesteld en stelde dat hij haar zou beschermen.

Omdat deze oom haar op een bepaald ogenblik vertelde dat hij niet lang meer zou leven en haar bijgevolg ook niet lang meer kon beschermen, had verzoekster geen andere mogelijkheid dan te verhuizen naar België waar haar broer reeds verbleef.

Conform de tradities is haar broer gehouden om haar te helpen en haar te beschermen.

Het is correct dat verzoekster voor DVZ de feitelijkheden zeer concreet heeft geschetst.

Uit het gegeven dat zij voor CGVS dit al veel minder kon, kunnen geen nadelige gevolgtrekkingen afgeleid worden, dit gezien het tijdsverloop en het feit dat verzoekster zelf stelde dat zij zelfs niet meer goed wist wat zij had verteld aan DVZ.

Als zij dit al niet goed meer wist, dan weet zij zeker al niet goed meer wat er jaren voordien was gebeurd.

Het feit dat zij destijds in de buurt is blijven wonen ondanks het bezoek van de deurwaarder had alles te maken met de aanwezigheid van haar oom die beloofde haar te beschermen, en deze situatie is pas komen te veranderen wanneer dezelfde oom meedeelde dat hij niet lang meer te leven had, en verzoekster een andere oplossing diende te zoeken om bescherming te bekomen.

Het komt aan het CGVS toe om te argumenteren waarom de problemen die de broer van verzoekster heeft ondervonden en dewelke als voldoende ernstig werden weer- houden om hem de status van politiek vluchteling toe te kennen, in het kader van de latere asielaanvraag van verzoekster eensklaps niet meer aanvaard worden.

Bovendien is het zo dat de oom van verzoekster haar met opzet niet veel heeft willen zeggen om haar niet ongerust te maken, en om deze reden zij niet alles kan vertellen over de problemen die zijn gebeurd.

Het is geenszins zo dat het eigenaardig is dat verzoekster niet op eigen rondvraag ging voor wat betreft de problemen voor haar broer. Dit zou niet enkel tegen de tradities ingaan, dit zou bovendien bijkomend wantrouwen van de overheid tot gevolg hebben en verzoekster zou ongewild maar zeker nog veel meer in de kijker gelopen hebben dan goed voor haar was en is.

Het is ook gebruikelijk dat de mannelijke personen geenszins aan hun vrouwelijke familieleden niet alles vertellen over de problemen, aangezien deze vrouwelijke familieleden dan doelwit kunnen worden van de autoriteiten om zo meer informatie in te winnen.

Het is al heel uitzonderlijk dat verzoekster werd aangesproken betreffende de problemen van haar broer, die sedert jaren weg was, hetgeen het uitzonderlijk karakter van de problemen aantoont.

Door het CGVS is geen afdoend onderzoek gebeurd van de ingeroepen elementen in die zin dat het CGVS al te gemakkelijk het verblijf van verzoekster in het land van herkomst ondanks de gemelde problemen heeft geïnterpreteerd als een verblijf met afwezigheid van problemen, dit evenwel volkomen ten onrechte.

Het is verder geenszins correct dat CGVS de zaken zo voorstelt alsof de oom van verzoekster in plaats van haar is geweest naar de rechtbank en geen problemen zou ondervonden hebben.

Verzoekster heeft gesteld dat zij niet weet of er problemen zijn geweest of nog zijn met haar oom aangezien mannelijke familieleden hier conform de tradities niet over spreken met vrouwelijke familieleden.

Door het CGVS wordt geargumenteed dat de vervolging van familieleden een indicatie is voor het eigen risico op vervolging, en dat het feit dat verzoekster geen gewag maakt van enige vervolging van haar oom aantoont dat er ook voor haar geen vrees is om vervolgd te worden.

Deze argumentatie gaat totaal voorbij aan het feit dat verzoekster enkel en alleen heeft verklaard dat zij geen weet heeft van enige vervolging van haar oom, wat niet hetzelfde is alsof er geen vervolging zou geweest zijn of aan de orde zijn.

Bovendien dient uit deze argumentatie van het CGVS weerhouden te worden dat de vervolging van de broer van verzoekster een duidelijke indicatie vormt voor de effectieve vervolging van verzoekster zelf.

De eigen argumentatie van het CGVS werkt tegen haar eigen beslissing, en toont integendeel aan dat er wel degelijk gegronde redenen zijn om een werkelijke vrees tot vervolging aan te nemen in hoofde van verzoekster."

Verzoekster vraagt daarom om aan haar de vluchtelingenstatus toe te kennen. Ondergeschikt vraagt zij de zaak terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek. Zo niet, verzoekt zij de Raad om zelf de nodige informatie op te vragen en onderzoek te voeren. Verzoekster meent dat haar rechten geschonden zouden zijn indien de Raad zou beslissen om geen bijkomende informatie op te vragen of te onderzoeken. *"Het druist in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten en op basis van argumentaties die tegenstrijdig zijn aan het eigen besluit, de aanvraag van verzoekster te weigeren, waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel verklaringen als stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen zonder afdoend onderzoek."*

2.2. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de *"beginselen van behoorlijk bestuur"*.

Zij verwijt het CGVS dat de beslissing berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten. Voorts geeft zij een uiteenzetting omtrent de materiële motiveringsplicht en stelt zij dat hieraan niet is voldaan.

Vervolgens wijst verzoekster op de mensenrechtenschendingen en de preciaire situatie in Tsjetsjenië. Sedert december 2016 is een nieuwe opflakking van geweld waarbij dorpen en/of gehuchten door het regime worden omsingeld en de inwoners worden onderworpen aan lijfstraffen en ongeoorloofde praktijken.

2.3. Verzoekster beroept zich in een derde middel op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het 'fair play'-beginsel.

Zij verwijt het CGVS dat niet gemotiveerd wordt waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan haar niet kan worden toegekend. De situatie voor vluchtelingen van Tsjetsjeense afkomst werd niet onderzocht. Minstens moest de situatie in Tsjetsjenië *in concreto* worden beoordeeld. Het kan niet dat

verzoekster wordt teruggestuurd naar een land waar een manifeste schending van artikel 3 EVRM dreigt en waarbij de wanpraktijken veelal uitgaan van de overheid.

Verzoekster verwijst naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Verweerder had zich ervan moeten vergewissen dat verzoekster geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Er is niet alleen een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan de orde, doch tevens een manifeste schending van de artikelen 3 en 13 EVRM. Uit de motivering blijkt niet dat artikel 3 EVRM werd onderzocht. In elk geval is de persoonlijke situatie van verzoekster nooit onderzocht of blijkt dit minstens niet uit de motivering.

2.4. Verzoekster vraagt gelet op het voorgaande om aan haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt zij om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster duidt niet welk(e) van de beginselen van behoorlijk bestuur zij benevens de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden acht. Evenmin geeft zij aan op welke wijze deze schending zou zijn gebeurd.

Ook inzake de aangevoerde schending van het 'fair play'-beginsel, geeft verzoekster niet de minste verdere duiding.

Voorts duidt verzoekster niet concreet hoe de bestreden beslissing willekeurig zou (kunnen) doen ontstaan.

Verder preciseert verzoekster op generlei wijze hoe artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden.

Derhalve worden voormelde schendingen niet dienstig aangevoerd.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Verzoekster vestigt in het verzoekschrift meermaals de aandacht op het gegeven dat haar broer in het verleden werd erkend als vluchteling. Dient echter te worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk, op individuele wijze en op basis van zijn eigen merites moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

In dit kader blijkt uit de inhoud van het in de map 'landeninformatie' opgenomen arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, geveld ten aanzien van verzoeksters broer, dat bij diens erkenning als vluchteling de concrete, door deze broer aangehaalde problemen en gebeurtenissen, de bijzonderheden eigen aan diens persoonlijke situatie en zijn hieruit voortvloeiende risicoprofiel in het licht van de toenmalige situatie in Tsjetsjenië van doorslaggevende aard waren bij de toekenning van diens vluchtelingenstatus. Verzoekster maakte op dat ogenblik, zoals terecht wordt vastgesteld in de bestreden beslissing en zoals verzoekster op generlei wijze betwist, geen deel uit van het kerngezin van haar broer.

Gelet op het voorgaande, kan verzoekster *in casu* niet volstaan met haar verwijzing naar de erkenning als vluchteling van haar broer, die meer dan drie jaar geleden plaatsvond, om ook in haar hoofd en op heden te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekster dient concreet aannemelijk te maken dat (ook) zij persoonlijk riskeert te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

In dit kader dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster zelf niet bij machte bleek om haar vrees te concretiseren en dat noch uit haar gedragingen, noch uit het verdere verloop van de gebeurtenissen in haar hoofd het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging kan worden afgeleid. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Er dient opgemerkt te worden dat u uw vrees bij terugkeer tijdens uw gehoor op het CGVS, weinig concreet kon maken. Wanneer u gevraagd werd wat er met u zou gebeuren indien u zou terugkeren naar Tsjetsjenië, verklaarde u het niet te weten. U wist evenmin of u naar Tsjetsjenië zou kunnen terugkeren. U verklaarde dat u in Tsjetsjenië niets te maken wilde hebben met politie, deurwaarders of enige gerechtelijke instantie (CGVS p. 11-12). U vreesde bij terugkeer naar Tsjetsjenië opnieuw te zullen worden opgeroepen omwille van een zaak die uw broer in het verleden was gestart (CGVS p. 8). U kon echter niet zeggen wat er met u zou gebeuren in het geval u naar deze oproeping zou gaan (CGVS p. 12). Aanvankelijk verklaarde u ook niet te weten wat er met u zou gebeuren indien u niet naar deze oproeping zou gaan. De deurwaarders zouden hier bij hun komst naar uw werk immers niets over gezegd hebben (CGVS p. 7). Later tijdens het gehoor verklaarde u dat, indien u niet naar de oproeping zou komen, u zou worden opgehaald. U vermoedde dat dit zou gebeuren gezien dit de normale gang van zaken zou zijn (CGVS p. 12).

U kan echter niet aantonen dat dit eenmalige bezoek van de deurwaarders aan uw werk op 6 september 2015 en deze éénmalige oproeping door de rechtbank waarvan u bericht kreeg in maart 2016, bij u een dusdanig grote (subjectieve) vrees voor vervolging teweeg bracht dat u uw land verliet, noch kan u aantonen dat dit bezoek en deze oproeping zouden betekenen dat u bij terugkeer naar Tsjetsjenië het risico zou lopen op vervolging zoals bedoeld de zin van de Conventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet

Om te beginnen dient opgemerkt te worden dat u zelf aanhaalde geen problemen te hebben gekend in uw thuisland. U verklaarde dat er slechts éénmalig mensen op uw werk waren langs geweest om naar uw broer te vragen (CGVS p. 6). Verder bleef u na dit gesprek met de deurwaarders nog meer dan een

jaar in Tsjetsjenië wonen. U bleef nog meer dan een half jaar aan het werk op de plaats waar de deurwaarders u kwamen opzoeken. U verhuisde na uw scheiding naar uw nonkel in Grozny, die woonde op het adres waarnaar uw oproeping werd toegestuurd (CGVS p. 3-4). Noch voor de ontmoeting met de deurwaarders, noch hierna zou u problemen in Tsjetsjenië hebben gehad (CGVS p. 6, 8). Ook bleek uw vlucht uit Tsjetsjenië niet door u maar door uw nonkel K. (...) te zijn beslist (CGVS p. 12). Deze zou u verteld hebben dat hij niet lang meer te leven had en dat u naar uw broer in België moest reizen. Uw broer was immers uw meest naaste familie en in België zou u medisch gezien beter opgevolgd kunnen worden (CGVS p. 12). Uit deze verklaringen blijkt dan ook niet dat u in Tsjetsjenië problemen kende, noch blijkt uit uw gedrag dat u in Tsjetsjenië een gegronde vrees voor vervolging koesterde. Het lijkt immers niet geloofwaardig dat u, indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou lopen in Tsjetsjenië omwille van de problemen van uw broer, u nog zo lang na dit bezoek van de deurwaarders op uw werk, in uw regio van herkomst zou blijven."

Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Met haar loutere herhaling van haar eerdere gezegden, doet zij aan de voormelde, inzake deze gezegden gedane vaststellingen namelijk hoegenaamd geen afbreuk. Waar verzoekster voor het overige *post factum* en op louter hypothetische wijze tracht te laten uitschijnen dat er mogelijk weldegelijk problemen waren doch dat haar oom deze – al dan niet omwille van de traditie – in dat geval zou hebben verzwegen, dient te worden opgemerkt dat dergelijke losse en ongefundeerde bewering hoegenaamd niet kan volstaan om aan te tonen dat er daadwerkelijk problemen waren of dat verzoekster zulke problemen zou riskeren en dat deze bewering bijgevolg bezwaarlijk afbreuk kan doen aan de voormelde motieven.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Verder bleven de verklaringen over de conversatie tussen u en de deurwaarders inconsistent en bijzonder vaag. Zo verklaarde u dat verschillende deurwaarders u bij hun komst naar uw werk vroegen waar uw broer was. Ze vertelden u dat uw broer in beroep was gegaan bij de hoge rechtbank bij de hoge raad en vroegen u of u wist dat uw broer ook beroep had gedaan op de organisatie "hulp aan moeder, hulp aan kind" (CGVS p. 6, 7). Ze zeiden u dat er u een uitnodiging zou worden toegestuurd met een datum waarop u moest verschijnen. Op deze uitnodiging zou u moeten ingaan. U verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS echter niet te weten door welke instantie u werd opgeroepen. U wist evenmin waar u zou worden opgeroepen en wist zelfs niet of u bij de politie of de rechtbank werd verwacht. De deurwaarders zouden u dit immers niet hebben verteld (CGVS p. 7, 12). Evenmin informeerde zij u over de reden waarom u werd opgeroepen en waarom uw broer destijds klacht had ingediend (CGVS p. 7, 9). Er dient echter opgemerkt te worden dat u op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) veel gedetailleerdere verklaringen over deze ontmoeting aflegde. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op DVZ dat u door de deurwaarders werd verteld dat uw broer aangifte had gedaan bij de rechtbank over een aanval op jullie wagen. Zij wilden dat u in de rechtbank kwam getuigen in de plaats van uw broer zelf (DVZ vragenlijst nr. 3.5). Uit deze verklaringen blijkt echter dat u tijdens deze ontmoeting wel degelijk verteld werd waarom uw broer klacht had ingediend, waarom u werd opgeroepen en waar u werd verwacht. Toen u op het CGVS geconfronteerd werd met de vaststelling dat u tijdens uw interview op DVZ meer kon vertellen over de conversatie tussen u en de deurwaarders, verklaarde u dat gerechtsdeurwaarders de rechtbank vertegenwoordigen en u dus normaal gezien naar de rechtbank zou moeten gaan. U verklaarde verder niet goed meer te weten wat er allemaal precies tijdens deze conversatie werd gezegd (CGVS p. 12). Van iemand die aanhaalt dat haar vrees bij terugkeer is om in contact te komen met de autoriteiten van haar land, kan dan ook verwacht worden dat dergelijke ontmoeting een zekere indruk op haar zou hebben achterlaten, waarover dan ook gedetailleerde en heldere verklaringen zouden moeten kunnen worden afgelegd. Het feit dat u over het gesprek met de deurwaarders slechts zulke vage en inconsistente verklaringen aflegt, wijst er geenszins op dat dit een gebeurtenis was die in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging heeft doen ontstaan."

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Het tijdsverloop sedert de gebeurtenissen en tussen de gehoren kan de voormelde vaststellingen immers niet verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoeksters geheugen te zijn gegrift zodat zij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Uw houding na de ontmoeting met de deurwaarders kan het CGVS evenmin overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden zou koesteren. U verklaarde dat u na het bezoek van de deurwaarders aan uw werk uw oom had opgebeld, waarop hij u geruststelde (CGVS p. 7). Enkele dagen later zou u ook uw broer hebben gecontacteerd omtrent het bezoek van de deurwaarders. Hij zou u hebben gezegd dat u zich hier niet druk over diende te maken en dat hij u door de telefoon niets zou vertellen (CGVS p. 7). U verklaarde dat u later uw broer nog eens belde met de vraag naar meer informatie, maar dat hij u wou sparen (CGVS p. 10). Later zou uw nonkel u verteld hebben dat er een uitnodiging voor u was geweest en dat hij hier in uw plaats naartoe ging (CGVS p. 8). U wist niet wanneer die convocatie naar u werd gestuurd, u wist niet waar uw oom naartoe ging, noch wanneer uw oom hier naartoe ging. Evenmin kon u vertellen wat uw oom deed toen hij naar daar was (CGVS p. 8, 10, 12). U zou na dit ene gesprek, waarin uw nonkel u op de hoogte bracht dat hij was gegaan, niet meer gevraagd hebben naar deze uitnodiging, noch naar de zaken die uw nonkel toen geregeld zou hebben. U verklaarde dat, indien u wel iets gevraagd zou hebben, uw nonkel u immers niets verteld zou hebben (CGVS p. 10). In totaal sprak u een twee à drietal keer met uw oom over de zaak van uw broer. U sprak twee keer met uw broer over zijn zaak en over de oproeping die u kreeg op uw naam toen u nog in Tsjetsjenië was, en éénmaal toen u hier in België aankwam (CGVS p. 11). Naar aanleiding van uw asielaanvraag in België sprak u echter niet meer met uw nonkel over uw zaak en over de redenen waarom u werd opgeroepen (CGVS p. 11). Nochtans was het uw nonkel die u hier meer over zou kunnen vertellen. Evenmin nam u contact op met een advocaat (noch met de organisatie “hulp aan moeder en hulp aan kind”), om op deze manier meer informatie te verkrijgen over de reden waarom u werd opgeroepen en de redenen waarom uw broer een klacht had ingediend (CGVS p. 10-11). U verklaarde dit niet te hebben gedaan gezien uw oom heel kwaad op u zou worden indien hij dit te weten zou komen (CGVS p. 11). Deze uitleg vormt echter geen afdoende verklaring voor uw gebrekkige kennis omtrent de zaken die u aanhaalt. Gezien u aanhaalde bij terugkeer naar Tsjetsjenië te vrezen opgeroepen of opgehaald te worden door de autoriteiten, kan dan ook van u verwacht worden dat u alles zou doen wat u bij machte was om meer informatie te verkrijgen over de redenen waarom u in het verleden reeds werd opgeroepen en door wie. Zo zou u immers kunnen inschatten wat voor risico een toekomstige ontmoeting met de autoriteiten voor u zou inhouden. Hierin bleef u echter in gebreke. Het feit dat uw verklaringen hierover dermate vaag blijven, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Nog daargelaten dat zij haar beweringen inzake de traditie niet staaft, kon ook indien zij hiermee zou ingaan tegen de traditie immers redelijkerwijze worden verwacht dat zij zichzelf minstens vanuit België en via haar broer, nonkel, een advocaat of de voornoemde organisatie zou hebben getracht te informeren omtrent de voormelde, voor de inschatting van haar vrees en situatie essentiële elementen. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekster naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging. Dit geldt des te meer nu aangenomen kan worden dat verzoeksters broer, die in België zelf een asielprocedure heeft doorlopen, ervan op de hoogte is dat het belangrijk is om in het kader van een verzoek om internationale bescherming dergelijke informatie te bekomen, verzoekster had kunnen bijstaan in het vergaren van meer informatie dienaangaande bij haar nonkel en bij de aangehaalde organisatie. Hoe verzoekster door zich op voormelde wijze te proberen informeren over haar situatie het wantrouwen van de overheid zou opwekken, kan daarbij niet worden ingezien en wordt door verzoekster niet uitgewerkt.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Verder wist u evenmin of er andere familieleden problemen zouden hebben gekend omwille van de activiteiten van uw broer. (CGVS p. 11). Uw oom K. (...), die in uw plaats naar de oproeping zou zijn geweest, zou na uw vertrek nog steeds op dezelfde plaats in Tsjetsjenië wonen (CGVS p. 4, 8). U verklaarde dat uw oom geen problemen had na uw vertrek (CGVS p. 4). Gevraagd of uw oom K. (...) na het vertrek van uw broer problemen had gekend, verklaarde u hier niets van te weten, gezien hier niet met vrouwen werd over gesproken (CGVS p. 8). Gezien de vervolging van familieleden een indicatie is voor het eigen risico op vervolging, kan dan ook van u verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van eventuele problemen die uw familieleden omwille van uw broer zouden hebben gekend. Het feit dat uw oom K. (...) na uw vertrek geen problemen meer heeft gekend, is opnieuw een indicatie dat u bij terugkeer naar Tsjetsjenië niet zou dienen te vrezen voor vervolging zoals bedoeld in de zin van de Conventie.”

Verzoekster beperkt zich er andermaal toe te verwijzen naar de traditie en louter hypothetisch te laten uitschijnen dat er mogelijk wel problemen waren doch dat zij hiervan niet op de hoogte is. Dergelijke blote en ongefundeerde beweringen kunnen geenszins volstaan om aannemelijk te maken dat zulke problemen zich ook daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan. Dit geldt nog des te meer nu, omwille van de reeds hoger aangehaalde redenen, mocht worden verwacht dat verzoekster zich indien zij werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde minstens vanuit België en bijvoorbeeld via haar broer, terdege zou hebben geïnformeerd en bijgevolg beter op de hoogte zou zijn omtrent eventuele problemen van haar oom en haar overige familieleden. Op deze wijze kon zij zich immers eveneens informeren over en een inschatting maken van het risico dat zij zelf liep bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

Dient daarenboven te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van de bewering als zou verzoekster bij haar vertrek in de negatieve aandacht hebben gestaan van de autoriteiten van haar land en regio van herkomst wordt ondergraven doordat zij in haar land op 15 augustus 2016, hetzij geruime tijd nadat zij op haar werk zou zijn aangesproken, nadat zij een convocatie zou hebben ontvangen en nadat haar oom gevolg gaf aan deze convocatie, een paspoort bewaarde. Tevens kon zij haar land blijkens het niet-betwiste feitenrelaas, blijkens het op 29 december 2016 uitgereikte en afgestempelde Schengen-visum en de uitreisstempel van 17 januari 2017 in haar paspoort (administratief dossier, map 'documenten') en blijkens haar verklaringen bij het CGVS (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.6) op legale wijze en met gebruik van haar eigen paspoort verlaten. Dit duidt erop dat haar autoriteiten haar geenszins viseerden.

De door verzoekster neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"De door u voorgelegde documenten kunnen niets aan voorgaande appreciatie wijzigen. Uw studentenkaart, uw werkboekje, uw reispaspoort, uw intern paspoort, uw diploma beroepsonderwijs, uw diploma middelbaar onderwijs en uw diploma van de hogeschool bevatten immers louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet in twijfel werden getrokken. Verder legde u nog enkele documenten neer met betrekking tot de Nederlandse les die u in België volgt. Hoewel het CGVS uw moeite om de Nederlandse taal te leren apprecieert, zeggen deze documenten niets over uw vrees bij terugkeer".

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Betreffende de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus, kan vooreerst worden opgemerkt dat de beweringen van verzoekster, als zou in de bestreden beslissing niet gemotiveerd worden waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan haar niet kan worden toegekend en als zou de situatie in Tsjetsjenië en voor vluchtelingen van Tsjetsjeense afkomst niet zijn onderzocht, een loutere en aperte miskenning vormen van de inhoud van de bestreden beslissing en de stukken van het dossier.

In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de reeds hoger aangevoerde en besproken elementen, kan voorts dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier verder terecht gesteld:

"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde,

slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is."

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Zij beperkt zich tot het opwerpen van een aantal algemene, losse en ongefundeerde beweringen omtrent in Tsjetsjenië voorkomende mensenrechtenschendingen en praktijken. Waar zij dienaangaande verwijst naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster nalaat aan te geven over welke rapporten het zou gaan en dat zij noch dergelijke rapporten, noch hun vindplaats verstrekt. Gezien verzoekster niet het minste begin van informatie aanreikt om haar beweringen te onderbouwen en bijgevolg geheel niet aantoonde dat de voormelde motieven en de informatie waarop deze motieven zijn gesteund niet of niet langer correct zouden zijn, blijven deze motieven onverminderd gelden. Verzoekster toont aldus niet aan dat de situatie in haar land van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Derhalve moet de subsidiaire beschermingsstatus aan haar worden ontzegd.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT